Де ж Дон Кіхот? Агов!
Пасеться Росінант на згірку.
І потопає в присмерку вітряк,
що всі зірки змолов...
Де ти, мій бідний рицарю?
Знов на душі так гірко
І серце рве дупло грудей,
мов тісняву заков.

Підвладне іншим пристрастям,
непевним пориванням,
Воно аж зупиняється
на видноті твоїх розпуть.
Чому ж воно знесиліло
в марнотах прозрівання?
Чом, нерозумне, вибирає
неодмінно рінь покут?

Та де ж ідальго й Санчо?
Я шукав безперестану
Ту донкіхотівську любов,
наївну лагідну печаль.
Ятриться захід над горбком,
немов тисячолітня рана.
Вмить поглинає хижого орла
ота вогниста даль.
Мій друже, прощавай...
Не стрілися... Зовуть причали.
Усе гучніші
космодромів і галактик
позивні,
Залишивши дітей і Дульцінею,
щоб чекали,

Рушаю з двійником твоїм,
котрий живе в мені.

Перекладач: Анатолій Глущак